

han forstaaer at gjøre det under saadanne Omstændigheder, hvor det kan være tvivlsomt, om ikke Operationen bliver til Skade i et ikke ringe Omfang for den, paa hvem den foretages. For at kunne bedømme, om man bør indlade sig derpaa, maa der i ikke saa Tilfælde være en Gyne tilstede til at kunne bedømme, om det er tilraadeligt at foretage Operationen eller ikke, og dette staaer igjen i Forbindelse med en Kundskab om Tandsygdomme og de Sygdomme, som nærmest vedkomme de Steder, der ligge i Tændernes Omkreds; jeg vil nu langtfra paa-staae, at man med Hensyn til denne Prøve skulde gaae saavidt, som man efter den nu bestaaende Lovgivning og de nuggældende Regler har gjort; hvis jeg ikke feiler, kræves der navnlig ved Prøven; at den Paagældende skal documentere, at han kender Noget til Tændernes Anatomi, Physiologi og Sigt, men det troer jeg ganske vist vilde være formeget. Hvad man kunde forlange, det var, at Vedkommende havde nogenlunde antagelig Indsigt i det, hvorpaa det her kommer an, saa at der derved fremkom en Garanti for, at det ved saadanne Operationer ikke skulde gaae altfor galt til. Men der er endnu en Omstændighed, som jeg tillader mig at sætte i Forbindelse dermed, og det er, at Alt, hvad der angaaer dette Dentistvæsen, er stillet saa uheldigt, at det udgjør et af de Partier, der ville komme ind under den vistnok ganske fornødne Omordning af Dvassalvervæsenet, som man såarest muligt maa arbejde hen til; dette Dentistvæsen er som sagt uheldigt stillet; thi medens det navnlig ved Høiesteretsdomme er tilstrækkelig afgjort, at det saakaldte Tandkunstneri er en fri Kæring, er der store Beshynderligheder forbundet dermed, idet den, som beholder Rettighed til at drive dette, er saa indskrænket i Udøvelsen deraf, at han næsten ikke kan Andet end overtræde Dvassalverlovgivningen; thi for at kunne anbringe sine kunstige Tænder, vil han neppe kunne undgaae at foretage Handlinger, som meget let kunne bringe ham ind under Straffebestemmelserne i Dvassalverlovgivningen. Men idet jeg saaledes troer, at hvad der staaer i Forbindelse med den Gjensid, som de to første ærede Talere bragte paa Bane, er saa nøie sammenflettet med den øvrige Dvassalverlovgivning, vil der efter min

Formening allerede deri være en Grund for Thinget til ikke nu i en saa speciel Lov som denne at foregribe Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, men derimod lade det beroe, til der bliver Tale om Dvassalverlovgivningens Revision, hvorved jeg skal bemærke, at jeg med Hensyn til denne tør gjøre Regning paa at faae Velighed til nærmere at udtale mig, idet den ærede Taler (Hafs), som anbefalede Lovens Udvidelse med Hensyn til Tandudtrækning, har erholdt Thingets Tilladelse til at stille en Forespørgsel, som vedkommer Dvassalvervæsenet, og der skal jeg da stræbe at gjøre det klart, hvorledes Sagen staaer for mig.

Hafs: Efter den Udtalelse, vi nu have hørt af den høitærede Justitsminister, skal jeg ikke videre gaae ind paa det, jeg før tillod mig at omtale, ligesom jeg heller ikke til anden Behandling skal stille noget Forslag til Forandring; ihvorvel Spørgsmaalet ikke er uvigtigt, skal jeg dog, da vi nu have Haab om, at Alt, hvad dertil hører, vil komme under næstere Drøftelse, lade det beroe ved, hvad der nu foreligger.

Scholer: I § 4 i Lovudkastet er det bestemt, at det paaligger Barberen som en Pligt at modtage Tilskadekomne og efter Omstændighederne at hde dem Hjælp; det er aldeles i sin Orden, det er en stimpel Pligt, der paaligger enhver Statsborger, og at man har gjort det til særlig Pligt for Barbererne, er let forklarligt, da Barberstuerne altid ere aabne, og der der lettere kan staffles den fornødne velskikkelige Hjælp end paa noget andet Sted. Men det forekommer mig, at den Mulkt, som er paalagt for en Forsømmelse af denne Pligt, er temmelig høi, navnlig synes jeg, at Minimum af Mulkten er altfor stort; thi den Forsømmelse, der begaaes, kan være høist ubetydelig, eller rettere sagt, der er slet ingen Forseelse begaaet, men Resultatet kan dog blive, at hvad der er sleet, betragtes som en Forsømmelse, hvorefter der for Vedkommende resulterer en Bøde af 5 Rd. I fornævnte § 4 er det fremdeles bestemt, at Barberen i slike Tilfælde skal have Vederlag for sin Uleilighed; det er jo saa naturligt; thi naar man paalægger En en særlig Pligt, er